

РЕШЕНИЕ

№ 837

гр. София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ГЕОРГИЕВА
като разглежда докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20221110101532 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от О. У. срещу „Бул Ер“ ЕООД, с която е предявен установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 7, пар. 1, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91, за сумата от 400 евро, представляваща обезщетение за закъснение на полет № LB125 от 05.08.2018г. по направлението Варна – Москва /Внуково/, ведно със законната лихва считано от 29.07.2021г. до изплащане на вземането, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 44883/2021г. по описа на СРС, 175-ти състав.

В частта относно претенцията за сумата от 234,94 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 11.08.2018г. до 26.07.2021г., производството по делото е прекратено и заповедта за изпълнение е обезсилена с определение от 01.03.2022г., влязло в сила на 16.03.2022г.

Ищецът твърди, че е сключил договор за въздушен превоз с ответника за редовен полет LB125 по направление летище Варна – Москва, Внуково на 05.08.2018 г. с планиран час на излитане – 07:50 ч. местно време на 05.08.2018 г. и планиран час на кацане – 10:20 ч. местно време на 05.08.2018 г. Излага, че в деня на полета се е явил навреме. Твърди, че поради виновно забавяне на изпълнението на договора е пристигнал в крайния пункт с повече от три часа закъснение спрямо планираното разписание и е кацнал в 20:53 ч. Излага подробни съображения в насока, че ответникът е признал извънсъдебно вземането. Сочи, че между страните са водени преговори за сключване на извънсъдебно споразумение, като за целта ответникът е съставил списък на лицата, на които следва да бъдат изплатени обезщетения. Твърди се, че ищецът също е фигурирал сред лицата, но ответникът е прекратил комуникацията без да обоснове причините за това. При тези твърдения моли съда да уважи

предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозиран отговор на исковата молба, с който се оспорва предявения иск. Ответникът оспорва представителната власт на адвоката, подал исковата молба. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Излага, че приложимото право е българското и че давността съгласно ЗГВ, който се явявал специален по отношение на ЗЗД, е двугодишна и същата започва да тече от деня на полета. Твърди, че не е осъществен фактическият състав, пораждащ правото на обезщетение. Оспорва наличието на облигационно отношение. Сочи, че ищецът не е доказал явяването си навреме за полета. Оспорва да е признавал извънсъдебно вземането, като излага, че лицата, с които е водена кореспонденция нямат представителна власт и не са упълномощавани от представители на дружеството. Моли съда да отхвърли предявения иск.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и разгледа материалите и събраните по делото релевантни за правния спор доказателства, намира от правна и фактическа страна следното:

Исковата молба е редовна, а предявеният с нея иск е процесуално допустим. Релевираното от ответника възражение за нередовност на исковата молба поради липса на представителна власт на процесуалния представител е неоснователно. Както е възприето в съдебната практика /Решение № 44 от 18.06.2020г., по т. дело № 962/2019г. на ВКС, II т.о., ТК/ пълномощник, който не е в кръга на лицата по чл. 32 ГПК, но има пълномощно за сключване на всякакви договори, извършване на правни действия и представляване на упълномощителя по съдебни дела в защита на негови имуществени и други интереси, може да упълномощи адвокат за извършване на процесуално представителство с оглед разпоредбата на чл. 32 ГПК при наличие на някоя от предпоставките на чл. 43 ЗЗД: 1/ ако пълномощникът е изрично овластен да преупълномощава трети лица; 2/ когато преупълномощаването е необходимо за запазване интересите на упълномощителя. В случая адв. В. е упълномощен от пълномощник на ищцата, в чието пълномощно е предвидено изрично право да преупълномощава адвокати за завеждане на съдебни дела.

По така предявения иск, в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване следните обстоятелства: наличието на валидно правоотношение между страните по договор за въздушен превоз на пътници, по което има качеството на пътник; явяването си на регистрационното гише в съответствие с указанията на превозвача за извършване на превоза, както и размера на претендираното обезщетение. С оглед релевираното възражение за изтекла погасителна давност, в тежест на ищеца е да докаже и наличието на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността.

В доказателствена тежест на ответника е да установи извършването на въздушния превоз съгласно предварително оповестеното разписание, респективно наличието на извънредни обстоятелства, обусловили закъснението, които не са могли да бъдат избегнати, дори да са били взети всички необходими мерки, както и валидно извършено плащане на обезщетението за закъснял полет.

С обявения за окончателен доклад по делото съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК следните обстоятелства: че между страните е налице валидно правоотношение по договор за въздушен превоз на пътници с оперирания от ответника полет LB125 по направление летище Варна – Москва, Внуково на 05.08.2018 г. с планиран час на излитане – 07:50 ч. местно време на 05.08.2018 г. и планиран час на кацане – 10:20 ч. местно време на 05.08.2018 г., както и че разстоянието между началната и крайната точка по определения в Регламента метод е 1534 км.

Освен безспорния им характер, тези обстоятелства се установяват от представените от ищеца писмени доказателства – електронен билет, от който се установява, че О. У. е закупила билет за полет с номер № LB125, с дата на изпълнение 05.08.2018г. по направлението Варна – Москва /Внуково/, както и представената справка от картограф по

метода на дъгата на големия кръг.

Относно явяването на ищцата навреме за процесния полет, което ответникът оспорва, с исковата молба ищцата е направила искане за задължаване на ответника по реда на чл. 190 ГПК да представи списък на всички пасажери, допуснати до борда на полет № LB125 от 05.08.2018г., а съдът е задължил ответника да представи списъка с определенията си по чл. 140 ГПК от 14.08.2022г., както и с протоколно определение от 18.10.2022г., като в последното съдът е указал на ответника неблагоприятните за него последици от възпрепятстване на доказването съгласно чл. 161 ГПК. Въпреки това, в рамките на предоставения от съда срок, както и към датата на приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция, ответникът не е представил списъка. Доколкото списъкът на имената на пътниците и означение на местата – от къде и за къде пътуват, е документ, който трябва да се намира на борда на всяко въздухоплавателното средство, изпълняващо международни полети /в този смисъл чл. 29, б. "f" от Конвенцията за международно гражданско въздухоплаване, подписана в Чикаго на 07.12.1944 г., ратифицирана с Указ № 596 от 04.08.1966 г. на Президиума на НС за присъединяване – ДВ, бр. 62 от 09.08.1966 г., както и чл. 30, ал. 1, т. 8 ЗГВ/, то поведението на ответника следва да бъде определено като възпрепятстващо доказването. Поради тази причина и на основание чл. 161 ГПК съдът приема за доказано обстоятелството, че ищцата О. У. се е явила своевременно на гишето на летище Варна, в съответствие с указанията на превозвача.

На следващо място от приетото удостоверение, издадено от летище „Внуково“ се установява, че процесният полет е достигнал своето местоназначение на 05.08.2018г. в 20,53ч. местно време – с повече от три часа закъснение спрямо обявеното по разписание време на пристигане /10,20ч. местно време на 05.08.2018г./ Ответникът, който носи доказателствената тежест, не е ангажирал доказателства за изпълнение на полета по разписание, нито твърди и доказва наличието на извънредни обстоятелства от обективен характер, при наличието на които превозвачът се освобождава от задължението за заплащане на обезщетение съгласно чл. 5, пар. 3 от Регламента.

Предвид гореизложеното съдът намира, че са налице всички кумулативни материалноправни предпоставки за уважаване на предявения иск – валиден договор за превоз на пътници, своевременно явяване на пътника и закъснение на полета, а размерът на претендираното обезщетение от 400 евро е определен законосъобразно съгласно чл. 7, пар. 1, б. „б“ от Регламента с оглед установеното разстояние между началната и крайната точка на полета от 1534 км.

Предвид гореизложеното, съдът дължи произнасяне по релевираното от ответника възражение за изтекла погасителна давност за вземането, която според ответника е двегодишна съгласно специалната норма на чл. 135 ЗГВ. По този въпрос съдът намира следното.

С Решение по дело C-139/2011 Съдът на ЕС е постановил, че Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91, трябва да се тълкува в смисъл, че срокът за предявяване на исковете, които имат за предмет изплащане на предвиденото в членове 5 и 7 от този регламент обезщетение, се определя съгласно правилата на всяка държава членка относно погасяването на правото на иск. Съдът на ЕС приема, че всъщност мярката за обезщетение, предвидена в членове 5 и 7 от Регламент № 261/2004, не попада в приложното поле на Варшавската конвенция и на Конвенцията от Монреал. Поради това двегодишната давност, установена в член 29 от Варшавската конвенция и в член 35 от Конвенцията от Монреал, не може да се счита за приложима по отношение на исковете, предявени по-специално на основание членове 5 и 7 от Регламент № 261/2004.

Аналогична е и разпоредбата на чл. 135 от Закона за гражданското въздухоплаване /в относимата ѝ за спора редакция преди изменението с ДВ, бр. 16/23.02.2021 г./, съгласно която правото на иск срещу превозвача по международните превозни договори се погасява в двугодишен срок, а по вътрешните в шестмесечен срок, считано от деня на пристигането на въздухоплавателното средство в местоназначението, от деня, в който въздухоплавателното средство е трябвало да пристигне, или от деня на прекратяване на превоза. Систематичното тълкуване на нормата, която се намира в Глава единадесета "Констативни протоколи, рекламации, давност" обуславя извод, че двугодишният давностен срок е приложим единствено към случаите, за които законът предвижда рекламационно производство, каквито са тези при липси и повреди на багажи или товари, но не и към случаите на обезщетения по Регламент 261/2004 при закъснели полети. Това следва и от чл. 137 от същия закон, според който сроковете по чл. 135 ЗГВ се спират със започване на рекламационното производство и започват да текат отново от деня на получаване отговора на превозвача или след изтичане на срока за отговор. Доводи за обратното не се съдържат в мотивите на законодателя за последващо изменение на закона, при което тази давност е определена на една година, поради което съображенията на ответника в тази насока не се възприемат от съда. Новите ал. 2 и ал. 3 на чл. 135 не са тълкувателни норми и съответно нямат обратно действие, а в относимата за спора редакция на закона отговорността на въздушния превозвач по чл. 7, § 1, б. "б" от Регламент (ЕО) № 261/2004 не попада в приложното поле на чл. 135 ЗГВ.

Следователно, при липсата на специална норма, която да дерогира приложението на чл. 111, б. "б" ЗЗД, вземането за обезщетение на ищеца е следвало да бъде предявено в рамките на три години, считано от 05.08.2018 г. – датата, на която полетът е бил изпълнен. В случая заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 29.07.2021г., поради което тригодишната давност не е изтекла, дори да не бъде взето предвид спирането на давността на основание чл. 3, т. 2 ЗМДВИП.

Ето защо предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски има единствено ищцата. В заповедното производство заявителят е сторил разноски за държавна такса в размер на 25 лева, като с оглед обезсилената част от заповедта съгласно определението от 01.03.2022г., пропорционалната част от разноските в заповедното производство е 19,23 лева, която следва да бъде присъдена на ищеца. В настоящото исково производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер на 25 лева, както и за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, платено изцяло по банков път или общо 325 лева, които следва да му бъдат присъдени.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 7, пар. 1, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година, че „Бул Ер“ ЕООД, с ЕИК: , със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „Б“ № , дължи на О. У., гражданин на Руската Федерация, родена на *****г. със съдебен адрес: гр. С, ул. „П“ № , бл. , вх. , ет. , офис , сумата от **400 евро**, представляваща обезщетение за закъснение на полет № LB125 от 05.08.2018г. по направлението В – М /В/, ведно със законната лихва считано от 29.07.2021г. до изплащане на вземането, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 44883/2021г. по описа на СРС, 175-ти състав.

ОСЪЖДА „Бул Ер“ ЕООД да заплати на О. У. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **19,23 лева**, представляваща разноси в заповедното производство и сумата от **325 лева**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____